

Truyện Ngắn

Mộng
Bình thường...

Ngọc Bích Ngân

Tiếng còi xe lửa vang lên đánh thức Trúc-Ly. Giữa quang cảnh thôn dã hiền hòa và bình an, tiếng “leng keng...” báo hiệu của tàu hỏa nghe mới thật thanh khiết và thân quen làm sao. Trúc-Ly nhìn đồng hồ, chỉ mới hơn 6 giờ... Nàng mở cửa sổ nơi toa xe mình ngồi và nhắm mắt, hít mạnh bầu không khí ban mai lành lạnh vừa ùa vào. Người con gái mỉm cười, hồi tưởng lại giấc mơ vừa qua... chỉ là những hình ảnh đứt khúc trong những giấc ngủ ngắn. Tuy vậy, nàng không hề cảm thấy mệt mỏi, nhưng ngược lại, nàng thấy tinh thần thật phấn chấn. Một khúc nhạc vui tươi nhẹ lướt qua trong đầu.

Trúc-Ly đeo chiếc túi xách nhỏ lên vai, lách người đi vào phòng vệ sinh. Độ mười lăm phút sau, sửa soạn xong Trúc-Ly trở về chỗ ngồi, dùng bữa điểm tâm nhẹ, như mọi người trên tàu. Khoảng một tiếng sau, trong tàu bỗng lao xao hẳn lên, hình như mọi người đều đang thu xếp hành lý được mang theo lên tàu cho gọn lại, Trúc-Ly cũng bắt chước làm theo, như mọi người. Nàng vui vui mỉm cười vì thấy mình bỗng cũng như các hành khách khác, nôn nóng rướn người ra hướng cửa sổ hai bên toa xe để cố nhìn nơi chuyển xe

sắp lăn bánh đến. Vậy là nàng đang trở về thật rồi!

Nhớ ngày nào ra đi lặng lẽ, với bao ưu tư nặng trĩu trong đầu! Chuyển xe rời nhà ga, lăn bánh đã được một đôi xa mà nàng vẫn chưa hay...

Đoàn tàu chạy chậm chậm một lúc rồi cũng đỗ lại. Quang cảnh nhà ga mới thật vui mắt. Cảnh đón người thân bao giờ cũng nhộn nhịp và ấm cúng hơn cảnh tiễn đưa. Trúc-Ly cũng cố kiễng chân tìm kiếm trong đám đông. Có tiếng reo vui:

- Cô Ly! Cô Út ...

- Trúc-Ly

Trúc-Ly mừng rỡ nhận ra gia đình người anh đang vẫy tay, mấy đứa cháu chạy lại ôm cô. Hai anh em không nói gì, chỉ nhìn nhau cười mừng trong im lặng. Đám người đi đến toa xe chất hành lý. Anh của Trúc-Ly, anh Trọng, len lỏi trong đám hành khách phụ em gái tìm hành lý. Trúc-Ly nói với người anh:

- Em có hai va-li màu xanh da trời, trên tay nắm có cột chùm băng vải màu trắng.

- Vậy Ly ra đứng với chị Trọng và mấy đứa nhỏ đi, anh Trọng bảo, để anh ở đây tìm cho.

Trúc-Ly ra ngồi nơi băng ghế gần đó với gia đình. Người chị dâu bắt chuyện:

- Trông cô hồng hào hẳn ra,

mong cô lần này vui vẻ luôn.

Trúc Ly mỉm cười, hơi ngẩng đầu lên nhìn băng quơ trên trời:

- Em bây giờ khá lắm chị ạ.

Em đã hiểu có thật nhiều thứ là của em, buổi bình minh này là của em, tia nắng mặt trời kia là do thương để cho em, hoa lá cây cỏ của mùa hè sắp đến này thật đẹp, lẽ nào em không nhận ra... Em không cố sức đi tìm những gì không thuộc về mình nữa.

Một vài người Á-đông đứng gần Trúc-Ly bỗng quay lại nhìn nàng chăm chú... Trúc-Ly nói tiếp nho nhỏ như nói với chính mình:

- Có biết bao nhiêu thứ ở ngay quanh em, đang mang cho em bao nhiêu điều vui sống và hạnh phúc. Nào phải tìm kiếm chi cho khổ não!

Anh Trọng đã tìm ra hai chiếc va-li lớn và đã kéo về nơi mọi người đang ngồi chờ. Nghe em gái nói, anh tỏ vẻ hài lòng nhưng không nói gì. Trúc-Ly cùng người chị dâu và hai đứa cháu dắt nhau ra xe. Có tiếng nói của những người Á-đông ngồi bên cạnh:

- Cái bà hồi nãy nói gì lắm nhằm nghe sao giống “mad mad” quá vậy má!

- Ừ, chắc cô ta bị thần kinh loại nhẹ ...

Anh Trọng, còn đang loay hoay với chiếc va-li và chùm chìa khóa nên đi sau em gái và

vợ con vài bước. Nghe hai mẹ con kia rù rì, anh cười và nói:

- Em gái tôi trước kia tinh thần có lẽ bị yếu thật, nhưng nay đã hết... và đã trở về!

Buổi chiều, sau khi sắp soạn hành lý, phân phát quà cho các cháu, biểu tặng phẩm cho anh trai và chị dâu, Trúc-Ly về phòng ngồi sắp xếp chương trình cho các việc làm của mình trong tương lai. Có tiếng gõ cửa phòng, người chị dâu tay cầm cốc nước đơn đá bước vào hỏi:

- Chị mang trà nóng cho cô đây, vào thăm cô một chút được không?

Trúc-Ly vội chạy lại đón tách trà trên tay người chị dâu và nói nhanh:

- Dạ! mời chị vào.

Ngồi nhìn Trúc-Ly chị hỏi:

- Sao? phòng có vừa ý cô không?

- Dạ đầy đủ lắm chị ạ.

- Cô lên trên ấy sống ra sao? có gì vui kể chị nghe.

-Lúc đầu thì... khỏi nói chị cũng biết, thật buồn và vẫn khóc nhiều như hồi còn ở đây vậy. Lúc sau thì ...em đã học được nhiều thứ, tìm thấy được nhiều niềm vui khác, những niềm vui thật bình thường và thật tự nhiên... Lành bệnh rồi, cho nên em mới về trở đây ăn bám anh chị tiếp đây nè.

Người chị dâu nhìn Trúc-Ly e dè nói:

- Mong là cô không còn những ý nghĩ như tôn sùng những mối tình với người đàn ông lớn

hơn mình cả con giáp, con giáp rưỡi, hay... đề cao những cuộc tình thâm lặng khi lỡ yêu một ông Cha hay ông Thầy gì đó của cô...

Trúc-Ly phì cười:

- Em có bao giờ yêu Cha, Thầy nào đâu! Em chỉ nghĩ nếu yêu đương mà phải lựa chọn người đối phương cho đúng 'tông' đúng điệu thì tình yêu đó...tâm thường quá! Nhưng mà, em bây giờ khác rồi, chị Trọng đừng lo lắng nữa nha.

Người chị dâu thở nhẹ:

- Nghe cô nói tôi cũng mừng.

Chờ xưa giờ cả nhà đều thấy cô hay làm những chuyện đội đá vá trời để rồi cứ mãi bứt rứt, tự dày vò mình!

Đến gần bên giường, nơi Trúc-Ly đang ngồi với quyển sách trên tay, người chị dâu ngồi xuống, nói với giọng ân cần khuyên nhủ:

-Nói thiệt, anh cô cứ bảo tôi khuyên cô mãi: Một ông giáo sư cười một cô giáo trẻ là chuyện bình thường, một cô cử-nhân yêu một anh kỹ-sư cũng là chuyện đương nhiên, một chị bầm 'kết' tiệm tạp hóa phải lòng anh chàng giao hàng cũng là chuyện dễ chấp nhận...

Trúc-Ly cầm tay người chị dâu tiếp lời:

- Họ không có gì là xoàng hay tầm thường cả, mà là những chuyện bình thường rất tốt đẹp, phải không chị?

Chị Sơn có vẻ hài lòng:

- Ủ, cô nói đúng đó. Cô nên nhớ ông bà đã có nói: "*Thân gái mười hai bến nước, trong nhờ, đục chịu!*". Bao nhiêu bến nước trong vắt mà cô không chịu thấy. Lại cứ nhất quyết cố gắng làm cho một bến đục thành trở trong!

Trúc-Ly cười buồn:

- Chắc tại bến nước trong quá nên em khó thấy. Chứ chị nghĩ... trong vắt như gương thì làm sao mà mình thấy cho được.

Người chị dâu gắt nhẹ:

- Cô cứ chống chế, nói đùa mãi. Cô hay tự tin nên cứ thích mang những chuyện khó khăn, gút mắc vào người, đôi lúc chỉ phí tuổi xuân đi thôi Trúc-Ly à! Và rồi thất vọng sẽ làm cô thất chí, mất tự tin ...

Trúc-Ly cười theo:

- Vì khi xưa, em nghĩ sức mạnh của tình yêu có thể thánh hóa và thay đổi được tất cả... À mà, chị Trọng này, em định liên lạc đi học đàn trở lại...

Giọng người chị dâu đổi lo thành mừng:

- Ủ! vậy cũng tốt đó. Có thú tiêu khiển, cô cũng sẽ đỡ suy nghĩ viển vông. Thôi, chị để cô nghỉ ngơi nhé.

Nói rồi, người chị dâu đi ra, khép cửa phòng trả lại cái thế giới yên tĩnh nhỏ bé cho cô em chồng. Trúc-Ly nhìn chậu hoa tươi do đứa cháu gái cắm tặng cô để trên bàn, bỗng thấy mình thật hạnh phúc và thật ấm cúng với tình thương của những người thân yêu ngay kề bên.

Thầy Xavier già nghiêm khắc, vừa cùng Trúc-Ly rảo bước về phòng dạy đàn chính vừa bảo:

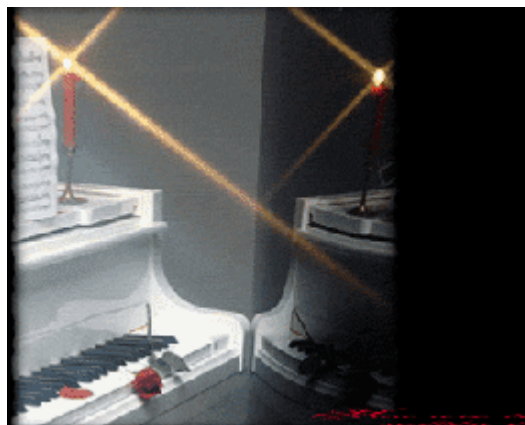
- Con về học đàn lại Thầy rất vui, đó là điều tốt cho con, vì con rất có căn bản.

Vừa đi bên người Thầy cũ, vừa lắng nghe tiếng tập đàn từ các phòng nhỏ dành riêng cho một học sinh ở dọc hành lang vang ra, Trúc-Ly bỗng cảm thấy niềm đam mê âm nhạc khi xưa bỗng trở về ào ạt. Đi đến cuối hành lang, quẹo sang trái, Thầy Xavier mở cửa phòng học lớn ra, Trúc-Ly nghe tiếng một học sinh đang ngồi rảy các 'arpège' khác nhau. Thấy chỉ về một góc phòng nói với Trúc-Ly:

- Đây là anh Sinh, vừa đến đây học được hai tháng, đang luyện chạy ngón.

Trúc-Ly nghĩ thầm: "*Vậy, tức là sư đệ mình rồi!*". Nói rồi Thầy Xavier để Trúc-Ly ngồi ở chiếc bàn ở giữa phòng (nơi Trúc-Ly vẫn được Thầy ngồi dạy nhạc lý hoặc ngồi phụ Thầy chép lại các bài nhạc nháp do chính Thầy soạn ra). Thấy bước sang bảo người học sinh kia ngừng đàn và đến bên Trúc-Ly để Thầy giới thiệu:

- Đây là Trúc-Ly, đã theo Thầy học dương cầm được hai năm rưỡi. Tuy vậy, em nó nhờ có ngón tay dẻo và lanh và nên đánh rất khá, 'doigté' rất chuẩn.

Nghe em nó đánh người ta cứ tưởng như người đã học đàn ba, bốn năm qua. Trúc-Ly có khả năng nghe và đánh lại nhiều hơn là tự đọc nốt lấy. Sinh con có thể nhìn cách em bỏ ngón và chạy nốt mà học theo.

Trúc-Ly thích thú nghe Thầy khen. Quay sang Trúc-Ly, Thầy tiếp lời:

- Anh Sinh đây tuy mới học đàn dương cầm, nhưng căn bản về nhạc đã có rồi. Anh con đã học qua gần mười năm tây-ban-cầm 'classique'. Anh cũng rất khá về phần 'composition'. Về phần nhạc lý, những khi không có Thầy, con có thể hỏi anh Sinh đây.

Trúc-Ly ngược nhìn nghệ sĩ, một chút hiếu kỳ thoáng qua trong trí. Ngoài ra, hình ảnh hai người khác phái cùng học đàn chung trường chẳng gây thêm nơi Trúc-Ly cảm giác gì đặc biệt.

Một tháng học đàn trôi qua.

Một hôm, Thầy Xavier cho biết rằng hôm ấy Thầy bệnh, không dạy đàn được! Nhưng đến giờ, Trúc-Ly cũng vẫn thay đồ đi, một phần vì theo thói quen, một phần vì muốn giết thì giờ và một phần cũng vì...nhớ trường nhạc.

Đến nơi, Trúc-Ly bỗng nghe thoáng vui vô cớ. Trên chiếc đàn lớn của Thầy Xavier, người nam học sinh vẫn ngồi đó, đang luyện ngón theo quyển *Hanon*. Hôm nay, anh ta có mang theo cả cây đàn ghi-ta dựng trong một góc phòng. Nghe tiếng chân, Sinh quay lại:

- Thật mừng khi biết cô cũng đến.

Trúc-Ly, mắt hướng về cây đàn tây-ban-cầm, ngập ngừng hỏi:

- Anh đi đâu ghé ngang đây à? Hay có lẽ ... anh sắp đi đâu ?

- Hôm nay được Thầy cho nghỉ học, tôi định xách đàn đi khắp dạo.

Trúc-Ly bỗng nghĩ bâng khuâng, rồi khẽ mỉm cười nói:

- Ai học đánh đàn ghi-ta cũng đều thuộc lòng bài 'Cây Đàn Bỏ Quên'. Lát nữa chắc anh Sinh cũng dạo bài đó ...

Sinh khoanh tay trước ngực ung dung đáp:

- Đây đâu phải là

nhà của cô đâu mà tôi phải dạo bài đó!

Trúc-Ly nghe hai má nóng ran, nằng ấp úng:

- À không, ý tôi là ... chút nữa khi anh Sinh đi đến nhà của bạn anh kia...

Sinh bước đến góc nhà, xách cây đàn đến bên chiếc ghế gỗ:

- Tôi định đánh cho cô nghe đó chứ, nhưng không biết có được hoan nghênh hay không?

Trúc-Ly nghe lồng ngực đập nhanh, nằng vội đáp:

- Ô có chứ, dĩ nhiên rồi! À mà... anh Sinh định cho Trúc-Ly nghe bài gì?

- Romance...

Trúc-Ly bật cười khúc khích:

- Bài đó... ai mới tập đàn ghi-ta cũng dạo hoài đó thôi. Anh Sinh học lâu vậy, đánh bài gì khác chứ?

Sinh cười:

- Ủ, bài đó thật tâm thường... nhưng rất dễ thương!

Nói rồi anh mở nắp đàn, nâng cây đàn cũ kỹ lên. Ngồi đầu lưng lại với cây dương cầm, một chân đặt dưới đất, một chân gác trên chiếc thùng đựng đàn ghi-ta để nghiêng nghiêng, anh bắt đầu khảy. Những âm điệu thật quen thuộc vang lên nhẹ nhàng trong buổi chiều làm không gian bỗng nghe thật gần gũi.

Lần đầu, Trúc-Ly mới biết bài nhạc Romance dài vậy. Bài có thật nhiều đoạn, có đoạn không còn móc ba dây nữa, nhưng chỉ reo độc nhất có một dây dưới. Hình như đoạn 'trémolo' một dây và một vài đoạn khác với 'technique' là lạ là do Sinh soạn ra thêm. Nhìn cung cách của Sinh cầm đàn và chơi đàn, Trúc-Ly chợt hiểu thế nào là yêu đàn và dạo đàn thật có khác với biểu diễn đàn. Anh ngồi trầm ngâm, có lúc tâm hồn như hướng về nơi nào, có lúc anh nhắm mắt ngồi như bất động, nhưng nhịp đàn vẫn luôn thật đều đặn. Những âm điệu vang lên thật dễ dàng và nhẹ nhàng như dòng suối chảy, không chút gượng ép hay ngập ngừng.

Trúc-Ly bỗng cũng bị cuốn theo trạng thái của Sinh, nằng thở thật khẽ, không dám nhích nhúc, sung sướng ngồi tận hưởng những giai điệu du dương đang vang lên chỉ cho riêng mình.

Sinh đã ngừng đàn mà âm

hưởng của khúc Romance như còn đọng trong không gian. Trúc-Ly bỗng cảm thấy một lời khen hoặc một tiếng vỗ tay sẽ vô cùng thừa thãi, nàng chỉ nhìn Sinh thật lâu trong im lặng. Trong khi đó, Sinh cũng chẳng buồn cất tiếng hỏi vu vơ, vợ vẫn như: “Sao, cô nghe có được không?” hoặc giả: “...Trúc-Ly thấy khả năng chơi đàn của tôi như thế nào?”. Đánh xong, anh chỉ lặng lẽ mở nắp thùng đàn, từ tốn đặt cây đàn vào và đóng nắp lại, Trúc-Ly bỗng buột miệng:

- Anh không đàn nữa ư?

Sinh ngẩng đầu lên, nụ cười hiền lành pha chút nét vui mừng:

- Nếu cô thích, mỗi lần học xong, tôi sẽ lại dạy cho cô nghe. Bây giờ phải để cô tập đàn và ôn nhạc lý, không thôi, Thầy Xavier lại rầy tôi đó.

...

Mấy hôm sau, sau lớp học dương cầm, Sinh cũng lại đánh đàn cho Trúc-Ly nghe. Lần này anh dạy bài ‘Suite espanola, Asturias’. Khúc nhạc thật nhộn nhịp và đầy sinh động khiến cho người nghe cảm thấy thật phấn chấn. Khi Sinh đánh xong, Trúc Ly buột miệng:

- Anh đánh hay quá, nghe muốn học thêm đàn tây-ban-cầm ghê vậy đó.

Sinh vẫn ngồi ôm đàn, rầy dứt khúc vài đoạn nhạc quen tay, anh đáp:

- Con gái học đàn ghi-ta hừ bàn tay trái hết, các đầu ngón tay sẽ chai cứng, làm sao Trúc-Ly lả lướt dạo dương cầm được nữa.

- Vậy thôi ... anh Sinh dạy Trúc-Ly sơ sơ về nhạc lý của tây-ban-cầm đi, dạy Trúc-Ly đọc các hợp-âm, các tên dây đàn thôi cũng được.

Sinh tay vẫn rầy đàn, mỉm cười vui vẻ bảo:

- Trúc-Ly đem tập vở lại đây.

Trúc-Ly vui mừng, vội cầm bút và mấy quyển tập đứng dậy để dời chỗ ngồi về gần Sinh hơn, bỗng một vật từ quyển tập nhạc của nàng rơi xuống đất... Sinh cúi xuống nhặt hộ. Anh cầm lên, tư lự vài giây rồi... lặng lẽ trao cho Trúc-Ly.

Trúc-Ly cầm lấy... tấm hình của “người ấy” trên tay, lòng bỗng lại nghe xao xuyến. Nam vai chính của mối tình mà ngày nào Trúc-Ly cho là duy nhất và

đẹp nhất của đời nàng đây. Mối tình đã bao lần bóp nát trái tim của nàng và có lẽ cũng đã dày xéo trái tim chàng không ít ... Anh ấy bảo ... hai mảnh ‘puzzle’ nhìn có khác nhau nhưng khi ráp lại, sẽ ăn khớp ... Nhưng Trúc-Ly đã lơ mơ thấy rằng hai mảnh hình của cuộc tình khắc nghiệt này hoàn toàn khác nhau, từ hình hài đến màu sắc và chúng lại chẳng ăn khớp chi!

Sau bao nhiêu trần trở, lao đao, bao ngày tháng xanh xao hao gầy, giờ đây cả hai đều nhận thức được rằng hai mảnh hình ráp đó... đến từ hai hộp hình, từ hai bức tranh của hai thế giới khác nhau!

Có lần, ở một đoạn nào đó của cuộc tình (tuy thật nhiều hạnh phúc nhưng cũng ngập đầy đau khổ gian truân này), bên người yêu, mắt ngấn lệ Trúc-Ly bảo: “Anh ạ, chúng ta đang đứng trên một chiếc cầu. Một chiếc cầu vồng cao vút với muôn sắc muôn màu thật rực rỡ ...Đừng đi thêm nữa anh ạ... vì chúng ta hiện đang đứng trên đỉnh rồi... nếu không liệu sức, cứ nhất quyết đi thêm, thì bất quá chúng ta cũng sẽ chỉ đi xuống mà thôi!

Và nếu chúng ta may mắn, ở bên kia... nơi điểm cuối cùng của chiếc cầu vồng sẽ là mặt đất, thì... chúng ta cũng chỉ sẽ trở về điểm khởi hành, của cuộc tình này. Nhưng... ai biết đâu được, cũng có thể dưới chân cầu vồng, bên kia, sẽ là một cái vực sâu, một chiếc hố thẳm! ...”

Trúc-Ly nhìn gương mặt “người xưa” trong ảnh, bùi ngùi thì thầm: “Và anh đã chẳng nghe em! Anh ạ, phải chăng... đó là, một lời tiên đoán, một lời nguyền?”.

Gian phòng thật yên lặng, hình như Trúc-Ly đã ngồi bất động khá lâu ... và hình như, tiếng đệm đàn nhỏ của Sinh cũng đã im bật trong không gian.

Chiều hôm đó, Trúc-Ly chẳng được học gì về nhạc cụ tây-ban-cầm, vì Sinh cũng chẳng dạy được gì về sở trường của chàng. Cả hai lặng lẽ ra về trong yên lặng, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ ...

Hai hôm sau, Trúc-Ly đến lớp đàn thật sớm vì Thầy Xavier cần cô học trò cứng sắp xếp lại các bài nhạc, dọn lại kệ đựng sách nhạc và lau lại các phím đàn cho Thầy. Khoảng 15 phút trước giờ học, trong lúc ngồi ôn bài trước khi Thầy Xavier đến, Trúc-Ly bỗng nghe vô cùng xúc động khi

thoáng thấy dáng Sinh khoan thai bước vào phòng, vẫn với cây đàn ghi-ta xách trên tay. Nàng vui mừng chào đón:

- Ô, anh Sinh đến rồi à! Cứ ngỡ rằng anh sẽ không mang đàn theo nữa đó!

- Tôi đã hứa, mỗi khi học dương cầm xong, nếu cô thích, tôi sẽ lại dạy tây-ban-cầm cổ điển cho cô nghe mà.

Trúc-Ly bỗng nghe đôi mắt cay cay... lâu lắm rồi nàng mới lại có cái cảm giác nhẹ nhàng dễ yêu này. Mắt nhìn Sinh, Trúc-Ly nói nhỏ nhỏ:

- Anh Sinh này, anh đánh ‘Classique’ hay vậy, chắc đệm ‘Moderne’ dễ dàng lắm anh hả?

- Cũng tạm tạm thôi, Sinh trả lời.

- Vậy... anh thử đệm dùm cho Trúc-Ly bài này nhé.

Trúc-Ly lấy một mảnh giấy kẹp trong tập nhạc ra, đưa cho Sinh và nói :

- Chỉ vài hợp-âm thường thôi anh ạ. Tông trưởng đó... Sol trưởng, Si thứ, Đô trưởng và Rê bảy, vồn vện chỉ có vậy ... Anh đánh dùm cho Trúc Ly điệu bốn bốn nhé.

- Bài tên gì vậy Trúc-Ly

- Dạ... Năng Mới!

Rồi Trúc-Ly áp úng:

- Anh Sinh này, anh có nghĩ rằng... một cuộc tình giữa một ông thầy giáo và một cô giáo trẻ hoặc một chuyện tình xảy ra giữa anh chàng họa sĩ và một cô người mẫu là quá tầm thường, không thật sự có chất “yêu” và chẳng có gì là đặc biệt không?

Bắt đầu rầy các ‘accords’

Trúc-Ly vừa nói, giọng thâm trầm, Sinh thong thả trả lời:

- Nó bình thường chứ không tầm thường Trúc-Ly ạ. Cũng như một người đánh đàn yêu một người thích hát, cũng là một chuyện bình thường... bình thường nhưng rất dễ thương !!

Rồi Sinh rầy đàn nhẹ nhàng, rồi Trúc-Ly thì thầm nhỏ nhỏ:

” Mưa rơi nhẹ trên cành lan hé nở, gió thổi rung cánh hoa buồn bơ vơ, hoa chờ nắng dưới dùm mưa dùm gió, nhưng nắng về hoa còn có nên thơ? Khi mưa tạnh gió thôi làm hoa sợ, Anh có về làm nắng của mộng mơ?...”.

Sinh chợt ngừng đàn:

- Bài hát này... của ai vậy Trúc-Ly?

Trúc-Ly bẽn lẽn:

- Dạ, Ly... mới tập viết nhạc...

Sinh nghe trống ngực đập nhanh, một chút men say làm người nghệ sĩ bỗng nghe ngây ngất. Giọng đầy âu yếm, Sinh ngập ngừng:

- Trúc-Ly... viết bài này... lâu chưa?

- Dạ ... bài này Trúc-Ly viết cách đây cũng gần ba tháng, lúc đó Trúc-Ly vừa thức giấc trên một chuyến xe lửa. Một giấc ngủ dài đầy mộng mị...

Sinh thở nhẹ:

- Ô, những ba tháng trước à! Vậy mà tôi cứ tưởng ... Và tiếng đàn của Sinh lại im bật trong không gian. Sẽ lên nhìn Sinh, Trúc-Ly ngập ngừng nói khe khẽ:

- Anh Sinh, lúc ấy... Ly chỉ có ý về dòng nhạc thôi... còn lời nhạc thì, Trúc-Ly chỉ mới viết xong... tối hôm qua thôi anh ạ.

Và tiếng đàn của Sinh lại vang lên réo rắt, và rồi Trúc-Ly lại cất tiếng hát nhỏ nhỏ, những khúc nhạc của những bài hát nghe thật đơn giản, thật bình thường nhưng lại vô cùng trù mến và nồng nàn, êm ái ...

Tháng 06 năm 2004

Ngọc Bích Ngân
www.ngocbichngan.com

